

denk, dat hij zal weggaaan, misschien zelfs zonder een woord...

CORRY.

Laatst waren we toch heel gezellig.

EMMA.

Jawel, maar hij was liever tegen jou dan tegen mij, hij is altijd zoo lief tegen je, toe, wees jij wat minder aardig tegen hem.

CORRY (*lacht*).

Ik kan wel zien dat je pas van kost-school komt. Maar Emma, begrijp je dan niet dat Karel, gesteld nu dat hij twijfelend is, »que son coeur balance», juist door mijn onvriendelijkheid verliefd zou worden? Wil ik je eens een goeden raad geven? Wees jij een beetje geretireerder. Gelooft me, de mannen willen hun meisjes veroveren.

EMMA.

Maar als je nu al veroverd bent?

CORRY.

Dan doe je alsof je niet te veroveren bent. Een leugentje om bestwil is geen zonde, hoor baby!

EMMA (*lacht*).

Zeg, raad eens met wie ik gisteren avond je Papa heb gezien? (*Corry trekt de schouders op*).

EMMA.

Raad eens? Bij 't Bosch om zoowat half elf toen wij van den trein kwamen, met die prachtige française die wij zoo dikwijls aan 't strand zien.

CORRY.

O!

EMMA.

Zij liepen gearmd, hij bracht haar zeker naar Hôtel Bellevue. Ik had haar zoo graag eens willen goeden dag zeggen, maar zij zagen ons niet. Ik vind haar toch zoo'n beeld, jij niet?

CORRY.

Ja, wel.

EMMA.

Gaat Karel daar niet? Kijk daar in de verte?

CORRY.

Ik kan 't niet zien.

EMMA.

Hé, ik schrik altijd zoo als ik hem zie. Heb jij dat ook als je Roze ziet. O! daar komt hij, Roze.

CORRY.

Zoo.

EMMA.

Ik ga even naar tante.

CORRY.

't Kan me niets schelen om alleen met hem te wezen.

EMMA.

Niet? Wat ben jij toch vreemd. (*Zij snelt weg*).

Vijfde Tooneel.

CORRY.

Die fransche dus een (*zwaigend*) och wat komt 't er ook op aan een meer of minder (*zij bladert in haar boek waaruit papiertjes vallen, zij kijkt deze in*) kwitanties... Wat is dat?... f 2000... Collier... (*Zij werpt het hoofd achterover en lacht verachtelijk, terwijl zij 't papier verfrommelt*).

Zesde Tooneel.

(*Roze van Daelen, een keurig gekleed jongensachtig mannetje, dat er echter heel vermoed uit ziet. Na met veel keurigheid om de plassen zijn weg te hebben gezocht, buigt hij voor Corry, die doet alsof ze hem niet ziet*)

ROZE.

't Is een ware excursie, freule.

CORRY.

A! Roze. Nu waarom waag je je dan?

ROZE.

't Loont de moeite immers wel door de natte wolken te trekken om in den hemel te komen.

CORRY.

Nu je treft 't. Emmy is net even weg, je kan dus een stoel krijgen „in den hemel”. Neem maar gauw plaats, want dat overkomt jou niet meer (*lachend*). Och Roosje.

ROZE.

Freule (*hij biedt haar 't boek en de waaier aan waarop hij ging zitten*). Mille pardons.

CORRY.

Neen, je mag 't bewaren tot je straf.

ROZE.

De straf is mij een belooning.

CORRY.

Ook goed, als je dan maar geen nieuwe dommigheden doet.

ROZE.

Doe ik dan altijd dommigheden?

CORRY.

Neen, niet altijd. Je hebt me b. v. b. gisteren een heel mooie bouquet gezonden. Dank je wel. En wat heb je mijn kleuren goed onthouden.

ROZE.

Roode en gele rozen? Heb ik geen goede memorie?

CORRY.

Een bolletje, neen maar!

ROZE.

Zeg Corry, krijg ik nu nog geen antwoord op mijn vraag?